

друго той не мисли, освенъ за спасението на своя народъ отъ тази гибелна заблуда“. Яркъкъ примѣръ за контраста между невежество и просвѣта, между назадничавостъ и напредкъкъ му даватъ тъкмо днешнитѣ народи, застанали на разни стѣпала на развитието.

Защищавайки правото на живия народенъ езикъ въ възпитанието (статия: „Езикътъ като признакъ на народна култура“ отъ 1843 г.), той изтъква, че сж се издигнали ония народи, които „живѣятъ съ настоящата действителностъ на нѣщата, а не съ сѣнкитѣ на миналото“. Ето Азия, ето и Европа. „Кой днесъ не познава превъзходството на английския народъ? Тѣй сжщо и всички европейски народи следватъ подобна степенна стѣлбица. Безъ да се спираме на много народи, да обърнемъ внимание на братския ни руски народъ, който достойно почна да съперничи на Англия. Да погледнемъ пъкъ азиатскитѣ народи, за да разберемъ, що значи политическо и нравствено назадничество и народенъ упадкъкъ. Тѣзи народи, придържайки се о старото, бащиното, избѣгватъ всѣко нововъведение, считайки това за вѣрско кощунство...“ Ние, българитѣ, трѣбва да се поучимъ добре отъ тѣзи примѣри и да разберемъ истината, подсказана отъ историята: „Чрезъ стремежа си къмъ напредкъкъ народитѣ изпълняватъ предназначението си и само такива народи справедливо трѣбва да се смѣтатъ за по-мъдри, по-мощни и по-щастливи, и обратно“. И доводитѣ си предъ Г. Золотовича отъ сжщата 1843 г. въ полза на умственото развитие на нашия народъ, като негово естествено предназначение, той подкрепя съ енергичния пословиченъ изразъ: „умъ царува, умъ робува“.

Отъ това становище ние разбираме ясно и нескритата омраза, постояннитѣ нападки на Селимински противъ софиститѣ, — каквито въ негови очи сж всички врагове на прогреса, на критическата наука и на истината. Така, напр., той се надсмива на безконечнитѣ спорове между източната и западната черква, следъ подѣлбата на Римската империя, които нѣматъ никакво сжщественно оправдание, понеже се касае само за външни и второстепенни нѣща. Не грижата за повече покровителство на паството и повече свѣтлина въ умоветѣ, а стремежътъ къмъ властъ и облаги хвърля въ противни лагери привърженицитѣ на патриарха и на папата: „и дветѣ